

فهرست

۵

بخش اول: معنا و مفهوم اشعار و جمله‌ها

۸۲

بخش دوم: واژگان هم‌خانواده و رابطه معنایی واژگان

۹۶

بخش سوم: دانش‌های زبانی و ادبی، پرسش‌های تکوینی و چهارگزینه‌ای

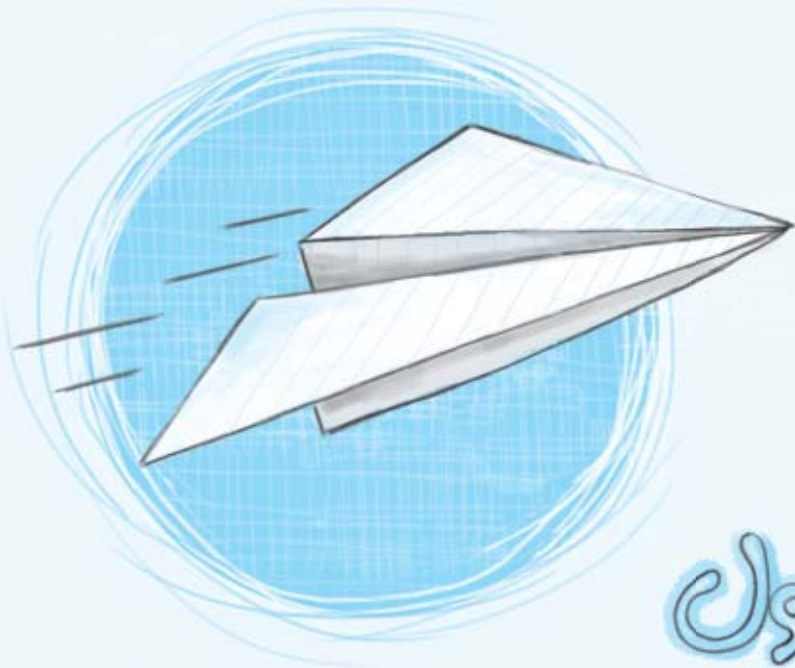
۱۵۲

بخش چهارم: پرسش‌های چهارگزینه‌ای و پاسخ درس به درس

۱۹۶

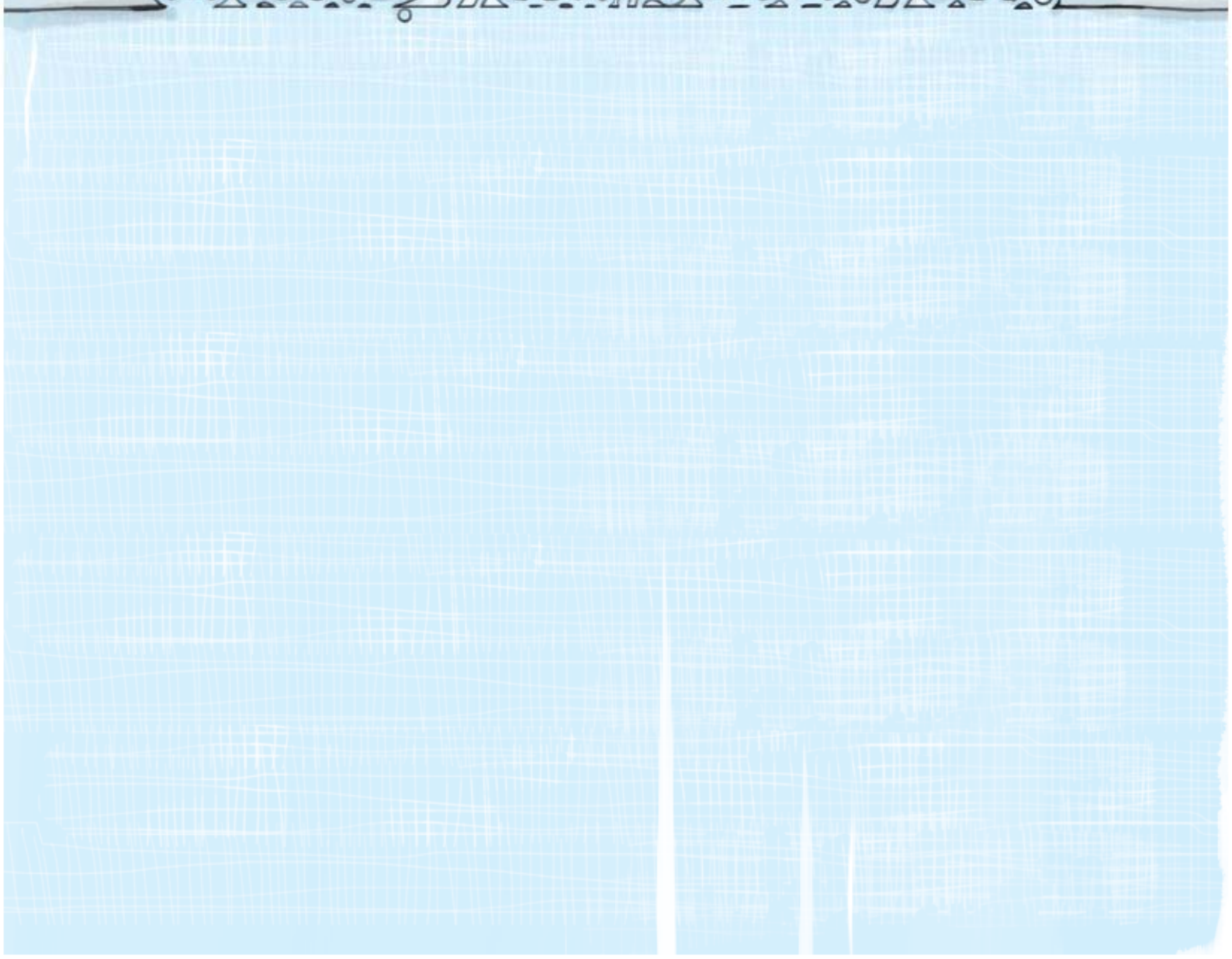
بخش پنجم: آزمون‌های جامع چهارگزینه‌ای

بخش اول

موسسه تخصصی زبان

مستوايش

شاعر: مستوره کردستانی

ای نام نکوی تو، سردفتر دیوان‌ها / وی طلعت روی تو زینت‌ده عنوان‌ها

۱ ای [خدایی که] نام خوب تو شروع‌کننده همه کتاب‌های شعر است، و ای [کسی که] درخشندگی روی تو باعث آرایش و زیبایی سراغ‌هاست.

۲ دفتر و دیوان و عنوان: تناسب / نام و عنوان: تناسب

۳ ای [کسی که] نام نکوی تو، سردفتر دیوان‌ها [است] / وی [کسی که] طلعت روی تو زینت‌ده عنوان‌ها [است] ← ۴ بمله

ای: حرف ندا / نام و طلعت: نهاد / سر دفتر دیوان‌ها و زینت‌ده عنوان‌ها: مسند / فعل اسنادی «است» از انتهای دو مصراع حذف شده است. / نام نکو: ترکیب وصفی / نام تو، سردفتر دیوان‌ها، طلعت روی، روی تو، زینت‌ده عنوان‌ها: ترکیب اضافی

مستوو کردستانی

۱۲۶۴ - ۱۲۲۰ هـ. ق

«ماه شرف خانم» فرزند ابوالحسن مستوره کردستانی، متولد ۱۲۲۰ قمری در شهر سنندج شاعری است که به دو زبان فارسی و کردی شعر سروده است. او را نخستین زن تاریخ‌نویس کرد در ایران شمرده‌اند. «دیوان شعر» و «تاریخ اردلان» از آثار اوست.

به نام خدایی که جان آفرید

شاعر: سعدی شیرازی (بوستان)

قالب شعر: مثنوی

به نام خدایی که جان آفرید / سخن‌گفتن اندر زبان آفرید

۱ زبان و سخن‌گفتن: مراعات نظیر

۲ به نام خدایی [آغاز می‌کنم] که جان [را] آفرید / سخن‌گفتن اندر زبان [را] آفرید ← ۳ بمله

جان و سخن‌گفتن: مفعول / نام و زبان: متمم / آفرید: فعل ماضی، سوم‌شخص مفرد / نام خدا: ترکیب اضافی

قافیه: جان و زبان / ردیف: آفرید

خداوند بخشنده دستگیر / کریم خطابش پوزش‌پذیر

۱ خداوند بخشنده‌ای که [در سختی‌ها] یاریگر انسان‌هاست، بخشنده‌ای که اشتباهات و گناهان بندگانش را می‌بخشد و عذرخواهی و توبه آنان را می‌پذیرد.

۲ واج‌آرایی: مصوت «ب»

۱ [او] خداوند بخشنده دستگیر [است] / [او] کریم خطابش پوزش‌پذیر [است] ← ۲ بمله

۱ اگر از نظر دستوری بیت را بررسی کنیم، می‌بینیم که «بخشنده و دستگیر» صفت برای خداوند هستند و «خطابش و پوزش‌پذیر» صفت برای کریم؛ ولی از نظر معنی و محتوای بیت، تمام صفات یادشده، صفت خداوند هستند، چرا که همه آن‌ها به خداوند برمی‌گردند.

خداوند بخشنده، بخشنده دستگیر، کریم خطابش، خطابش پوزش‌پذیر: ترکیب وصفی

قافیه: دستگیر و پوزش‌پذیر / ردیف: -

پرستار امرش همه چیز و کس بنی آدم و مرغ و مور و مگس

همه موجودات، از انسان‌ها و پرندگان تا مورچه و مگس همه مطیع فرمان او هستند.

مور و مگس: تناسب / پرستار امر بودن مرغ و مور و مگس: شخصیت بخشی

همه چیز و [همه] کس پرستار امرش [هستند] / بنی آدم و مرغ و مور و مگس [پرستار امرش هستند] ← ۲ همه

چیز و کس: نهاد / پرستار: مسند / فعل اسنادی «هستند» از انتهای هر دو مصراع حذف شده است. / پرستار امر، امرش (امر او): ترکیب اضافی / همه چیز، همه کس: ترکیب وصفی، همه: صفت مبهم
قافیه: کس و مگس / ردیف: -

یکی را به سر برنهد تاج بخت یکی را به خاک اندر آرد ز تخت

این خداوند است که بر سر یک نفر تاج اقبال و خوشبختی قرار می‌دهد؛ یعنی او را خوشبخت می‌کند و شخص دیگری را از خوشبختی به بدبختی می‌کشانند.

تاج و تخت: مراعات نظیر / سر و تاج: مراعات نظیر / یکی را به: تکرار / تاج بخت: تشبیه بخت به تاج / تاج بر سر نهادن: کنایه از بزرگی و عزیز کردن / از تخت به خاک آوردن: کنایه از خوشبختی به بدبختی کشاندن / بخت و تخت: جناس ناقص / سر و بر: جناس ناقص

[او] یکی را به سر برنهد تاج بخت / [او] یکی را به خاک اندر آرد ز تخت ← ۲ همه

را (اول): فک اضافه^۱ = بر سر یکی / سر: متمم / را (دوم): نشانهٔ مفعول / تاج و یکی (مصراع دوم): مفعول / برنهد (برمی‌نهد): فعل مضارع سوم شخص مفرد / آرد (می‌آورد): فعل مضارع
قافیه: بخت و تخت / ردیف: -

گلستان کند آتشی بر خلیل گروهی بر آتش بر آرد ز آب نیل

خداوند می‌تواند آتش نمرود را بر حضرت ابراهیم به گلستان تبدیل کند و گروهی از مردم (یعنی لشکریان فرعون) را از آب نیل [مستقیم] به آتش دوزخ منتقل کند.

مصراع اول تلمیح دارد به داستان حضرت ابراهیم علیه السلام که آتش به خواست خداوند بر ایشان تبدیل به گلستان شد.

مصراع دوم تلمیح دارد به داستان حضرت موسی علیه السلام و گذشتن ایشان و قوم بنی‌اسرائیل از رود نیل که لشکریان فرعون در تعقیب آن‌ها در آب رود نیل غرق شدند.

آتش و آب: تضاد / آب و نیل: مراعات نظیر / آتش: تکرار

[او] آتشی [را] بر خلیل گلستان کند / [او] گروهی [را] ز آب نیل بر آتش برد ← ۲ همه

آتشی و گروهی: مفعول / او (محدوف): نهاد مصراع اول و دوم / خلیل، آتش و آب: متمم / آب نیل: ترکیب اضافی
قافیه: خلیل و نیل / ردیف: -

به درگاه لطف و بزرگیش بر بزرگان نهاده بزرگی ز سر

در پیشگاه مهربانی و عظمت و شکوه خداوند، بزرگان دیگر خود را بزرگ نمی‌دانند [سر تعظیم فرود می‌آورند و خود را کوچک می‌بینند].

بزرگی: تکرار / بزرگی از سر نهادن: کنایه از دیگر خود را بزرگ نپنداشتن / بر و سر: جناس ناقص

به درگاه لطف و بزرگیش بر / بزرگان بزرگی ز سر نهاده [اند] ← ۱ همه

بزرگی (در مصراع دوم): مفعول / درگاه و سر: متمم / نهاده: فعل ماضی نقلی سوم شخص جمع (شناسه «ند» از آخر آن حذف شده است). / درگاه لطف، درگاه بزرگی، بزرگیش (بزرگی او): ترکیب اضافی

۱- «راه ی فک اضافه» راهی است که بین مضاف و مضاف‌الیه می‌آید. آن‌ها را از هم جدا می‌کند و مضاف‌الیه را به قبل از مضاف منتقل می‌کند و خودش بین آن دو قرار می‌گیرد، مثل بیت بالا.

همان‌طور که یادتان هست برای شناسایی متمم در جمله، ابتدا حروف اضافه را در جمله پیدا می‌کنیم، کلمه بعد از حرف اضافه حتماً متمم است. متمم معنای فعل یا اسم را کامل می‌کند.
قافیه: بر و سر / ردیف: -

جهان متفق بر الهیتش فرومانده از کنه ماهیتش

همه مردم جهان در مورد خداوندی او هم‌فکر و هم‌نظر هستند [و در عین حال] از درک حقیقت ذات و چیستی خداوند عاجز و ناتوان‌اند و نمی‌توانند به حقیقت وجود او برسند.

جهان: در معنای حقیقی خود به کار نرفته است بلکه منظور مردم جهان است: مجازاً / فروماندن از چیزی: کنایه از شگفت‌زده، مبهوت و ناتوان شدن از چیزی

جهان متفق بر الهیتش [هستند] / از کنه ماهیتش فرومانده [اند] ← ۲ بمله

جهان: نهاد / متفق: مسند / الهیتش (الهیت او): الهیت: متمم، «ش» مضاف‌الیه / کنه: متمم، ماهیت: مضاف‌الیه
 فعل اسنادی «هستند» (مضارع اخباری سوم‌شخص جمع) از انتهای مصراع اول حذف شده است. / فرومانده: فعل ماضی نقلی سوم‌شخص جمع، شناسه (ند) از انتهای آن حذف شده است.
 الهیتش، کنه ماهیت، ماهیتش: ترکیب اضافی
قافیه: الهیتش و ماهیتش / ردیف: -

بشر ماورای جلالش نیافت بصر منتهای جمالش نیافت

انسان بالاتر از شکوه و عظمت خداوند، شکوه و عظمتی را نیافته و چشم ظاهر [تا به حال] پایان و تمام زیبایی‌های خداوند را درک نکرده و ندیده است.

بصر و جمال: مراعات نظیر / جلال و جمال: جناس ناقص / بشر و بصر: جناس ناقص / بصر منتهای جمالش را نیافت: تشخیص

بشر ماورای جلالش نیافت / بصر منتهای جمالش نیافت ← ۲ بمله

بشر و بصر: نهاد / ماورا و منتهای: مفعول / جلال و جمال: مضاف‌الیه / نیافت: فعل ماضی منفی
 ماورای جلال، جلالش، منتهای جمال، جمالش: ترکیب اضافی

در این بیت هیچ یک از اجزای اصلی جمله حذف نشده است: «نهاد + مفعول + فعل»
قافیه: جلالش و جمالش / ردیف: نیافت

تأمل در آیینۀ دل کنی صفایی به تدریج حاصل کنی

[اگر] در دلت که همچون آینه می‌تواند زیبایی‌های خداوند را بازتاب دهد فکر کنی، کم‌کم پاکی و خلوص به دست می‌آوری.

آیینۀ دل: اضافه تشبیهی؛ تشبیه دل به آینه / آیینۀ و صفا: تناسب

[اگر] در آیینۀ دل تأمل کنی / صفایی به تدریج حاصل [می] کنی ← ۲ بمله

تأمل کنی: فعل مرکب، مضارع، دوم شخص مفرد / آیینۀ: متمم / حاصل کنی (حاصل می‌کنی): فعل مرکب، مضارع اخباری / صفایی: مفعول / به تدریج: قید / آیینۀ دل: ترکیب اضافی

قافیه: دل و حاصل / ردیف: کنی

مُحال است سعدی که راه صفا توان رفت جز بر پی مصطفی

ای سعدی غیرممکن است که بتوانی راه پاکی و خلوص را طی کنی؛ مگر این‌که به دنبال پیامبر اسلام ﷺ بروی، از او پیروی کنی و او را رهبر و پیشوای خود قرار دهی.

۱- با آرایه مجاز در سال‌های بعد آشنا می‌شوید، ولی خوب است که بدانید وقتی می‌گوییم جهان بر الهیت خداوند متفق و هم‌نظرند، منظورمان مردم جهان است و این مجاز است؛ یعنی کلمه‌ای در معنای حقیقی‌اش به کار نمی‌رود.

۳ راه و پی و رفتن: تناسب / سعدی: تخلص / راه صفا: اضافه تشبیهی؛ تشبیه صفا به راه
 ۲ [این] محال است [ای] سعدی که راه صفا / جز بر پی مصطفی توان رفت ← ۳ بومه
 ۱

محال: مسند، (نهاد محذوف است.) / است: فعل استادی، مضارع اخباری / سعدی: منادا، شبه‌جمله / که: حرف ربط
 قافیه: صفا و مصطفی / ردیف: -

حرف ندا و منادا با هم یک جمله (شبه‌جمله) محسوب می‌شوند؛ ولی گاهی ممکن است یکی از این دو حذف شود، یعنی یا حرف ندا (مثل بیت بالا) یا منادا (مثل بیت: ای نام نکوی تو سردفتر دیوان‌ها / وی طلعت روی تو زینت‌ده عنوان‌ها) از جمله حذف شود. در این صورت هم منادا به تنهایی و هم حرف ندای «ای» می‌توانند به تنهایی یک جمله محسوب شوند.

قالب شعری که خواندید مثنوی است؛ در مثنوی هر بیت قافیه و ردیف جداگانه و مستقل دارد و همان‌طور که دیدید یک بیت ممکن است ردیف داشته باشد و بیت بعدی ردیف نداشته باشد.

..... سعدی، شیخ مصحح‌التین درگذشت حدود ۶۹۱ هـ. ق

از بزرگ‌ترین شاعران و نویسندگان ایران است. آموزش‌های مقدماتی را در زادگاه خود شیراز فراگرفت. برای اتمام تحصیلات به بغداد، از مراکز بزرگ علمی عصر خود، رفت. پس از ۳۵ سال به شیراز برگشت. بوستان به شعر و گلستان به نثر همراه با شعر و دیوان اشعار از او بر جای مانده است. مجموعه این آثار «کلیات سعدی» نامیده می‌شود.

واژه‌شناسی

• به نام خدایی که جان آفرید

سردفتر: سرآغاز، اول هر چیزی	برنهد: روی چیزی قرار دهد	ماورا: پشت سر، آن سوی، در پی، آنچه در پشت چیزی باشد.
دیوان: مجموعه اشعار یک شاعر	تاج: کلاه جواهرنشان پادشاهان	جلال: عزت، شکوه، بزرگی
طلعت: درخشندگی	بخت: بهره، قسمت، اقبال	بصر: بینایی، بینش، چشم
زینت‌ده: زینت‌دهنده، آن که باعث آرایش چیزی شود.	تخت: جایگاه مخصوص پادشاهان	منتها (منتهی): به پایان رساننده، آخر
عنوان: سرآغاز کتاب یا نامه	خلیل: لقب ابراهیم پیامبر ﷺ به معنی دوست مهربان و یکدل	جمال: زیبایی، نیکویی
مستوره: زن پاک‌دامن، پارسا	نیل: رود نیل در مصر	تأمل کردن: اندیشیدن، درنگ کردن
خطاب‌بخش: بخشنده گناه، آمرزنده	درگاه: جلوی در، آستانه	صفا: پاکی، پاک‌دلی، پاکیزگی، خلوص
دستگیر: یاریگر، مددکار	متفق: هم‌فکر، هم‌رأی، هم‌داستان	به تدریج: کم‌کم، اندک اندک
کریم: بخشنده، جوانمرد	الهیّت: خدایی، خدا بودن	مُحال: ناشدنی، غیرممکن
امر: فرمان، حکم	فرمانده: درمانده، ناتوان	از پی کسی یا چیزی رفتن: به دنبال او رفتن، پیروی
پوزش‌پذیر: پذیرنده پوزش	کنه: پایان و حقیقت چیزی، ذات	مصطفی: برگزیده
پوزش: عذرخواهی، درخواست عفو	ماهیت: حقیقت، ذات، چیستی	
پرستار: فرمانبردار، مطیع	بشر: انسان	

فصل اول

زیبایه آفرینش

شاعر: هاتف اصفهانی

چشم دل باز کن که جان بینی / آنچه نادیدنی است آن بینی

م [ای انسان] دیده باطن را باز کن تا بتوانی جان را [که گوهر وجود موجودات است] ببینی و آن چیزهایی را که بینایی و چشم ظاهر نمی‌تواند آن را ببیند با چشم دل و بصیرت ببینی.

۲ چشم دل: تشخیص / واج آرایی: مصوت «آ» و صامت «ن» / چشم و نادیدنی: مراعات نظیر / جان و آن: جناس ناقص

۳ چشم دل باز کن که جان بینی / آنچه نادیدنی است آن بینی ← ۴ همنه
۱ ۲ ۳ ۴

چشم دل، جان و آن: مفعول / که: حرف ربط / بینی و بینی (= ببینی): مضارع التزامی دوم شخص مفرد / آنچه: نهاد / نادیدنی: مسند / است: فعل استنادی، مضارع / قافیه: جان و آن / ردیف: بینی

هاتف اصفهانی

درگذشت ۱۱۹۸ هـ. ق

سید احمد از شاعران دوره افشاریه و زندیه است. در سرودن غزل از سعدی و حافظ پیروی می‌کرد. «ترجیع‌بند عرفانی» وی نیز معروف است.

درس اول: پیش از این‌ها

شاعر: قیصر امین‌پور

قالب شعر: مثنوی / زبان: امروزی، ساده و روان

پیش از این‌ها فکر می‌کردم خدا / خانه‌ای دارد میان ابرها

م پیش از این فکر می‌کردم که خداوند در میان ابرها خانه‌ای دارد.

۲ واج آرایی: مصوت «ی» و «ا»

۳ پیش از این‌ها فکر می‌کردم خدا / خانه‌ای دارد میان ابرها ← ۴ همنه
۱ ۲

فکر می‌کردم: ماضی استمراری / خدا: نهاد فعل «دارد» / خانه‌ای: مفعول

مثل قیصر پادشاه قصه‌ها / خشتی از الماس و خشتی از طلا

م [خانه خدا] مثل قصر پادشاهان که در قصه‌ها و داستان‌ها وجود دارد، بسیار مجلل و زیباست و آجرهای آن از الماس و طلا ساخته شده‌اند.

۲ خانه خدا مثل قصر پادشاه قصه‌ها: تشبیه / الماس و طلا: تناسب / قصر و پادشاه: تناسب / واج آرایی: صامت «ص» و مصوت «ی» و «ا» /

خشتی: تکرار

مثال قصر پادشاه قصه‌ها / خشتی از الماس و خشتی از طلا [دارد] ← ۱ بهمه

قصر پادشاه، پادشاه قصه‌ها: ترکیب اضافی / مثل: حرف اضافه / قصر: متمم / حذف فعل «دارد» از آخر بیت
قافیه: قصه‌ها و طلا / ردیف: -

پایه‌های برجش از عاج و بلور بر سر تختی نشسته با غرور

پایه‌های برج و قلعه خداوند از عاج فیل و بلور ساخته شده است و او با غرور و تکبر بر بالای تخت پادشاهی نشسته است.

عاج و بلور: تناسب / پایه و تخت: تناسب / بر و سر: جناس ناقص

پایه‌های برجش از عاج و بلور [است] / بر سر تختی با غرور نشسته [است] ← ۲ بهمه

پایه‌ها: نهاد / از عاج و بلور: مسند / فعل اسنادی «است» از آخر دو مصراع حذف شده است. / با غرور: قید / سر، عاج و غرور: متمم / نشسته:
فعل ماضی نقلی / پایه‌های برج، برجش، سر تخت: ترکیب اضافی
قافیه: بلور و غرور / ردیف: -

ماه برق کوچکی از تاج او هر ستاره پولکی از تاج او

[فکر می‌کردم] ماه یک درخشش کوچک از درخشش تاج خداوند است و ستاره‌ها پولک‌های تاج او هستند.

تشبیه ماه به درخشش کوچک از تاج خداوند، تشبیه ستاره به پولک تاج خداوند / ماه و ستاره: تناسب / بیت مبالغه دارد.

ماه برق کوچکی از تاج او [است] / هر ستاره پولکی از تاج او [است] ← ۲ بهمه

ماه: نهاد / برق کوچکی از تاج او: گروه مسندی^۱ / فعل اسنادی «است» از آخر هر دو مصراع حذف شده است. / هر: صفت مبهم برای ستاره /
ستاره: نهاد / پولکی از تاج او: گروه مسندی / برق کوچک، هر ستاره: ترکیب وصفی / تاج او: ترکیب اضافی
قافیه: کوچکی و پولکی / ردیف: از تاج او

رعد و برق شب طنین خنده‌اش سیل و طوفان نعره توفنده‌اش

[فکر می‌کردم] صدای رعد و برقی که در [بعضی] شب‌ها به گوش می‌رسد، آهنگ و صدای خنده خداوند است و سیل و طوفانی که برپا
می‌شود، فریاد خروشان اوست.

تشبیه رعد و برق به طنین خنده خداوند / تشبیه سیل و طوفان به نعره خداوند / رعد و برق، سیل و طوفان: تناسب

رعد و برق شب طنین خنده‌اش [است] / سیل و طوفان نعره توفنده‌اش [است] ← ۲ بهمه

رعد و برق: نهاد / طنین: مسند / فعل اسنادی «است» از آخر هر دو مصراع حذف شده است. / سیل و طوفان: نهاد / نعره: مسند / رعد و برق
شب، طنین خنده، خنده‌اش، توفنده‌اش: ترکیب اضافی / نعره توفنده: ترکیب وصفی
قافیه: خنده‌اش و توفنده‌اش / ردیف: -

هیچ کس از جای او آگاه نیست هیچ کس را در حضورش راه نیست

هیچ کس از جایگاه او باخبر نیست و برای هیچ کس راهی به پیش او وجود ندارد.

هیچ کس: تکرار / را و راه: جناس ناقص

هیچ کس از جای او آگاه نیست / هیچ کس را در حضورش راه نیست ← ۲ بهمه

۱- گروه‌های اسمی (نهادی، مسندی، مفعولی، متممی) به کلمه یا مجموعه‌ای از کلمات گفته می‌شود که همگی با هم یک نقش دستوری را در جمله بر عهده می‌گیرند.
گروه‌های اسمی مبحث مهمی از کتاب امسال شما است که در درس‌های بعد با آن آشنا می‌شوید.

کس (مصراع اول): نهاد / هیچ: صفت مبهم برای نهاد / آگاه: مسند / جای: متمم / را: در معنای حرف اضافه «برای» / هیچ کس (مصراع دوم) و حضور: متمم / نیست (دوم): به معنای وجود ندارد: فعل غیراسنادی / راه: نهاد / قافیه: آگاه و راه / ردیف: نیست

آن خدا بی‌رحم بود و خشمگین خانه‌اش در آسمان دور از زمین

آن خدا [که من تصور می‌کردم] بی‌رحم و عصبانی بود و خانه او دور از زمین و در آسمان قرار داشت.

واج‌آرایی: صامت «خ» / زمین و آسمان: تضاد

آن خدا بی‌رحم بود و خشمگین [بود] / خانه‌اش در آسمان دور از زمین [بود] ← ۲ بمله

خدا: نهاد / بی‌رحم و خشمگین: مسند / بود: فعل اسنادی ماضی / فعل غیراسنادی «بود» از آخر مصراع دوم حذف شده است. / خانه‌اش: نهاد / آسمان و زمین: متمم / آن خدا: ترکیب وصفی / خانه‌اش: ترکیب اضافی / خشمگین و زمین: ردیف: -

بود اما در میان ما نبود مهربان و ساده و زیبا نبود

خداوند وجود داشت اما در میان ما وجود نداشت. [خدایی] مهربان و ساده و زیبا نبود.

بود و نبود: تضاد / واج‌آرایی: صامت‌های «م» و «ب» و مصوت «ا»

[او] بود اما در میان ما نبود / [او] مهربان و ساده و زیبا نبود ← ۳ بمله

مهربان، ساده، زیبا: مسند / بود و نبود (مصراع اول): فعل‌های غیراسنادی به معنای وجود داشت و وجود نداشت. / نبود (مصراع دوم): فعل اسنادی ماضی منفی / قافیه: ما و زیبا / ردیف: نبود

هر چه می‌پرسیدم از خود از خدا از زمین از آسمان از ابرها

من هر چه از وجود خود یا از وجود خداوند [از دیگران] سؤال می‌کردم یا از زمین یا آسمان یا از وجود ابرها سؤال می‌کردم ...

از: تکرار / زمین، آسمان، ابرها: تناسب / زمین و آسمان: تضاد

[من] هر چه از خود از خدا می‌پرسیدم / از زمین از آسمان از ابرها [می‌پرسیدم] ← ۲ بمله

«من» (محدوف): نهاد / می‌پرسیدم: فعل ماضی استمراری / فعل «می‌پرسیدم» از آخر مصراع دوم حذف شده است. / خود، زمین، آسمان، ابرها: متمم / قافیه: خدا و ابرها / ردیف: -

این بیت با بیت بعدی موقوف‌المعانی یا وابسته معنا است. از سال گذشته به خاطر دارید که ابیاتی که معنای آن‌ها وابسته به معنای بیت دیگری است، وابسته معنا نامیده می‌شوند.

زود می‌گفتند: «این کار خداست پرس‌وجو از کار او کاری خطاست»

[دیگران] سریع می‌گفتند: تمام این چیزها [بی که می‌پرسی] آفریده خدا هستند و پرسیدن و کنجکاوی در مورد کار خداوند کار اشتباهی است. کار: تکرار

[دیگران] زود می‌گفتند: «این کار خداست / پرس‌وجو از کار او کاری خطاست» ← ۳ بمله

این: نهاد / کار (اول): مسند / خدا: مضاف‌الیه / پرس‌وجو: نهاد (کلمه غیرساده) / کار (دوم): متمم / کار (سوم): مسند / است: فعل اسنادی / مضارع اخباری / کاری خطا: ترکیب وصفی / کار خدا، کار او: ترکیب اضافی / قافیه: خدا و خطا / ردیف: است

نیت من در نماز و در دعا ترس بود و وحشت از خشم خدا

❶ قصد و هدف من از نماز خواندن و دعا کردن ترس و وحشت از خشم و عصبانیت خداوند بود.

❷ نیت، نماز و دعا: تناسب / ترس و وحشت و خشم: تناسب / در: تکرار

❸ نیت من در نماز و در دعا / ترس بود و [نیت من] وحشت از خشم خدا [بود] ← ۲ بمله

۲ ۱

نیت: نهاد / نماز و دعا: متمم / ترس: مسند / وحشت از خشم خدا: گروه مسندی / نهاد و فعل جمله دوم محذوف است.

قافیه: دعا و خدا / ردیف: -

زود پرسیدم: «پدر این‌جا کجاست؟» گفت: «این‌جا خانه خوب خداست»

❶ با عجله پرسیدم: پدر این‌جا کجاست؟ گفت: این‌جا خانه خوب و زیبای خداوند است.

❷ این‌جا: تکرار

❸ [من] زود پرسیدم: پدر این‌جا کجاست؟ / [او] گفت این‌جا خانه خوب خداست ← ۵ بمله

۵ ۴ ۳ ۲ ۱

زود: قید / پرسیدم: فعل ماضی ساده اول شخص مفرد / کجاست (کجا است؟): جمله پرسشی / کجا: مسند / گفت: ماضی ساده سوم شخص

مفرد / خانه خوب خدا: گروه مسندی / است: فعل اسنادی مضارع اخباری / خانه خوب: ترکیب وصفی / خانه خدا: ترکیب اضافی

قافیه: کجا و خدا / ردیف: است

گفت: «این‌جا می‌شود یک لحظه ماند گوشه‌ای خلوت نمازی ساده خواند

❶ گفت می‌توان این‌جا زمان کوتاهی ماند و در گوشه‌ای خلوت [بدون شلوغی و دغدغه] نماز ساده‌ای خواند.

❷ او گفت: می‌شود این‌جا یک لحظه ماند / گوشه‌ای خلوت نمازی ساده خواند ← ۴ بمله

۴ ۳ ۲ ۱

یک لحظه: قید زمان / این‌جا: قید مکان / می‌شود ماند (می‌توان ماند) / گوشه‌ای (در گوشه‌ای): متمم (حرف اضافه «در» حذف شده است) /

نماز: مفعول / «ی» در گوشه‌ای و نمازی: «ی» نکره / این‌جا، یک لحظه، گوشه‌ای خلوت، نمازی ساده: ترکیب وصفی

قافیه: ماند و خواند / ردیف: -

با وضویی دست و رویی تازه کرد با دل خود گفت‌وگویی تازه کرد

❶ [می‌توان] با وضو گرفتن دست و صورت را با طراوت و تازه کرد و با دل خود یک گفت‌وگوی جدید را آغاز کرد.

❷ دست، رو و دل: تناسب / با: تکرار / گفت‌وگو با دل: تشخیص

❸ [می‌شود] با وضویی دست و رویی تازه کرد / [می‌شود] با دل خود گفت‌وگویی تازه کرد ← ۴ بمله

۴ ۳ ۲ ۱

وضو: متمم / دست و رو: مفعول / تازه (اول): مسند / گفت‌وگو: مفعول / کرد: فعل / دل: متمم / گفت‌وگویی تازه: ترکیب وصفی / دل خود:

ترکیب اضافی

قافیه: رویی و گفت‌وگویی / ردیف: تازه کرد

گفتمش: «پس آن خدای خشمگین خانه‌اش این‌جاست؟ این‌جا در زمین؟»

❶ به پدرم گفتم: پس خانه آن خداوند خشمگین این‌جاست؟ این‌جا در روی زمین است؟

❷ این‌جا: تکرار

گفتمش پس آن خدای خشمگین / خانه‌اش این جاست؟ [خانه‌اش] این جا در زمین [است] ؟ ← ۳ بمله

گفتمش (به او گفتم): فعل ماضی ساده اول شخص مفرد، ضمیر «ش» متمم (به او گفتم) / خانه: نهاد / است: فعل غیراسنادی (به معنای وجود دارد)

آن خدای خشمگین خانه‌اش این جاست؟ (خانه آن خدای خشمگین این جاست؟): خدا: مضاف‌الیه برای خانه، آن و خشمگین: دو صفت برای خدا / فعل «است» از انتهای جمله سوم حذف شده است.
قافیه: خشمگین و زمین / ردیف: -

گفت: «آری خانه او بی‌ریاست فرش‌هایش از گلیم و بوریاست

گفت بله [خانه‌اش این جاست]. خانه خداوند خانه‌ای ساده و بدون ظاهرسازی است؛ فرش‌های خانه او بسیار ساده و از جنس گلیم و حصیر است.

فرش و گلیم و بوریا: تناسب / بی‌ریا و بوریا: جناس ناقص

پدر [گفت] آری خانه او بی‌ریاست / فرش‌هایش از گلیم و بوریاست ← ۴ بمله

خانه: نهاد / بی‌ریا: مسند / است: فعل اسنادی مضارع اخباری / فرش‌هایش: نهاد / از گلیم و بوریا: گروه مسندی / گلیم و بوریا: متمم
 باید بدانید که واژه‌های «آری» و «نه» اگر در جواب پرسش گفته شوند شبه‌جمله‌اند، بنابراین یک جمله محسوب می‌شوند، زیرا معنایی برابر یک جمله را به خواننده یا شنونده منتقل می‌کنند.
قافیه: ریا و بوریا / ردیف: است

مهربان و ساده و بی‌کینه است مثل نوری در دل آینه است

[او] مهربان و ساده است و نسبت به بندگان کینه یا دشمنی ندارد، او مانند نوری که بر آینه بتابد بر دل بندگان می‌تابد و همه چیز را درخشان و روشن می‌کند.

[حضور خدا] مثل نور در دل آینه [است]: تشبیه / دل آینه: شخصیت‌بخشی / تلمیح به قسمتی از آیه سوره نور: «اللّه نور السموات و الارض...» / آینه: نماد از مخلوقات

[او] مهربان و ساده و بی‌کینه است / [او] مثل نوری در دل آینه است ← ۲ بمله

او (محدوف): نهاد / مهربان و ساده و بی‌کینه: مسند / مثل نوری در دل آینه: گروه مسندی^۱ / مثل: حرف اضافه / نور: متمم / دل آینه: ترکیب اضافی
قافیه: کینه و آینه / ردیف: است

عادت او نیست خشم و دشمنی نام او نور و نشانش روشنی»

خشم و دشمنی کردن عادت و رفتار خداوند نیست؛ همان‌گونه که نام او نور است، کارها و نشانه‌های او نیز همواره روشنی بخشیدن و زیبایی است.

خشم، دشمنی و کینه: تناسب / نور و روشنی: تناسب / نام او نور است: تلمیح به یکی از اسامی خداوند تعالی / واج‌آرایی: صامت «ن»

عادت او خشم و دشمنی نیست / نام او نور [است] و نشانش روشنی [است] ← ۳ بمله

عادت: نهاد / خشم و دشمنی: مسند / نیست: فعل اسنادی منفی مضارع اخباری / نام: نهاد / نور: مسند / فعل اسنادی «است» بعد از کلمه نور و از آخر مصراع دوم حذف شده است. / نشانش: نهاد / روشنی: مسند / عادت او، نام او، نشانش: ترکیب اضافی
قافیه: دشمنی و روشنی / ردیف: -

۱- مثل نوری در دل آینه کلاً گروه مسندی است، ولی در دل خود دو حرف اضافه و دو متمم هم دارد.

چوپان گفت: «نه نمی‌توانم این کار را بکنم، هرگز!»

چوپان گفت: «نه نمی‌توانم این کار را بکنم، هرگز!» ← ۵ پاره
۵ ۴ ۳ ۲ ۱

چوپان: نهاد / گفت: فعل ماضی سوم شخص مفرد / نه: یک جمله کامل / نمی‌توانم بکنم: فعل مرکب مضارع التزامی / این کار: مفعول همان‌طور که گفتیم، واژه «نه» اگر در جواب پرسش باشد، یک جمله کامل محسوب می‌شود.

چوپان گفت: «گوسفندان از آن من نیست.» مرد گفت: «خداوندش را بگویی که گرگ ببرد.» غلام گفت: «به خدای چه بگوییم؟»

چوپان گفت: این گوسفندان متعلق به من نیست [که به تو بدهم]. مرد گفت: به صاحبش بگو که گرگ آن را برد. غلام گفت: به خداوند چه بگوییم؟ (یعنی خداوند ناظر بر همه چیز است و به او نمی‌توانم دروغ بگویم.)

خداوند و غلام: تضاد / واج‌آرایی: صامت «گ» / گوسفند و چوپان و گرگ: مراعات نظیر / گرگ و گوسفند: تضاد

را: در معنای حرف اضافه «به» / خداوندش: متمم، «ش»: مضاف‌الیه / گرگ: نهاد / ببرد: فعل ماضی ساده سوم شخص مفرد، «ب» ابتدای آن «ب» زینت است. / غلام: نهاد / بگوییم: مضارع التزامی / چه: ضمیر پرسشی

رسالة قشیریه

نوشته ابوالقاسم قشیری از عارفان قرن پنجم است. اصل کتاب به زبان عربی است و یکی از شاگردان قشیری آن را به فارسی برگردانده است. موضوع این کتاب معرفی برخی از بزرگان عارف و شرح اصطلاحات و الفاظ رایج میان آن‌هاست. این اثر با تصحیح و تعلیقات استاد فروزانفر به چاپ رسیده است.

واژه‌شناسی

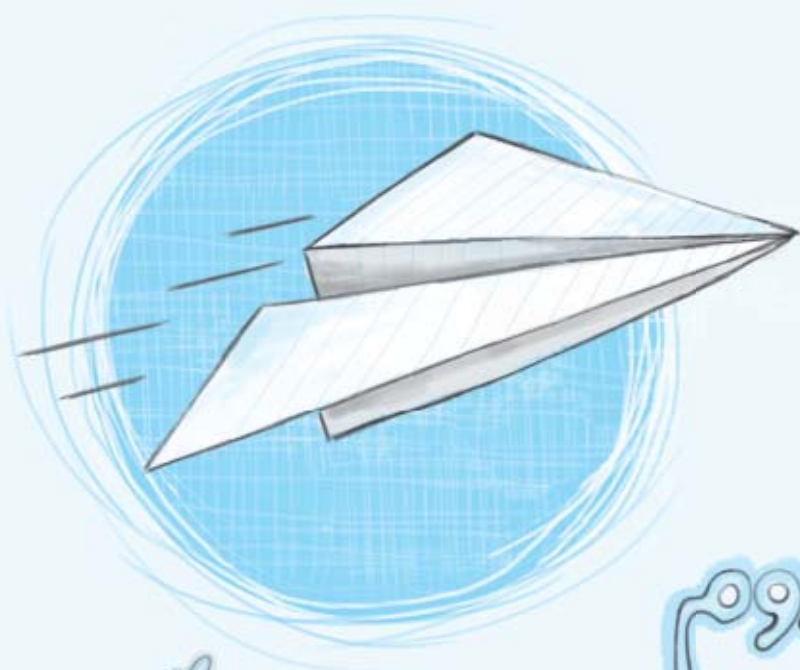
پیش از این‌ها

قصه: آهنگ، اراده کردن	توفنده: پرخروش، خروشان، غوغاکننده	قصر: خانه بسیار مجلل
خلوت: تنها نشستن	حضور: پیشگاه، خدمت	خشت: آجر، آجر خام
وضو: شستن صورت‌ها و دست‌ها و مسح بر سر و پاها پیش از نماز	بی‌رحم: سنگدل	الماس: سنگی گرانبها از کربن خالص
تازه کردن: نوکردن، زنده کردن	خطا: اشتباه، گناه	برج: قلعه، دژ
ریا: دورویی، نفاق	نماز: عبادت مخصوص مسلمانان	عاج: دندان فیل
گلیم: نوعی فرش دوخته‌شده با پشم یا پنبه	دعا: درخواست حاجت، نیایش	بلور: نوعی شیشه شفاف
پوریا: حصیری که از نی می‌بافند	وحشت: ترس، هراس	غرور: کبر و نخوت و خودبینی
کینه: ستیزه، دشمنی	خاطر: ذهن، قلب، اندیشه	پولک: دایره‌های فلزی که برای زیبایی به لباس می‌دوزند.
عادت: خلق و خو، رسم، سنت	دلگیر: غمگین، اندوهگین	طنین: آهنگ، انعکاس صدا
	تصویر: کشیدن صورت	نعره: فریاد بلند

حکایت «به خدا چه بگوییم؟»

سراغ: نشان پا، کسی یا چیزی را جست‌وجو کردن	چرا: چریدن، علف خوردن حیوان	غلام: برده، بنده
	انبوه: بسیار	اریاب: جمع رت، خدایان، در فارسی در معنای مفرد به کار می‌رود.
	خداوند: ارباب، صاحب	

بخش دوم

روزگار همه چیز را به ما می‌بخشد و ما هم روزگار را

درس اول: پیش از این ها

واژگان هم خانواده

ستایش	←	ستوده، ستاینده، ستودن	←	آفرید	←	آفرینش، آفریدگار، آفریده
طلعت	←	طالع، طلوع، اطلاع، مطلع، طلعه	←	نام	←	نامی، نامدار
زیفت	←	مزین، تزیین	←	بخشنده	←	بخشش، بخشایش
عنوان	←	عناوین	←	کریم	←	مکرم، اکرام، کرم، کرام، مُکرم، کرامت، تکریم
دیدنی	←	دیدار، دیده، دیدن، دیداری	←	پرستار	←	پرستش، پرستیدن
فکر	←	فکور، متفکر، افکار	←	امر	←	امور، اوامر، مأمور، امیر، مأموریت
قصه	←	قصص	←	لطف	←	الطاف، لطیف، ملطفه، ملاطفت، تلطیف
غرور	←	مغرور، غزه	←	الهیّت	←	اله، الهه
حضور	←	حاضر، محضر، استحضار، مستحضر، احضار، حضرت، حضار	←	متفق	←	اتفاق، وفاق، موافقت، موافق، توافق، موفق، موفقیت، توفیق
رحم	←	راحیم، رحیم، مرحوم، ترحیم، استرحام	←	جلال	←	مجلل، تجلیل، اجلال، جلیل
می‌رسیدم	←	پرسش، پرسان، پرسیدنی	←	بصر	←	مبصر، بصیر، بصیرت، مُبصر
خاطر	←	خطور، خواطر	←	منتها	←	انتها، نهایت، منتهای
تصویر	←	مصور، متصور، صورت، صور	←	جمال	←	جمیل، تجمل
قصد	←	قاصد، مقصود، قصیده	←	صفا	←	مصفا، صفی، تصفیه، صافی، صفوت، صاف
سفر	←	مسافر، مسافرت	←	تدریج	←	درجه، مدرّج، تدرّج، مدارج، درج، استدرّاج
فرش	←	فراش، مفروش	←	حاصل	←	محصول، محصل، تحصیل، استحصال
نور	←	منور، تنویر، نورانی، انوار	←	سعدی	←	سعید، سعد، مسعود، سعادت
عادت	←	عادی، معتاد، اعتیاد	←	مصطفی	←	اصطفا
خلوت	←	خالی				

نکو = خوب / جان = روان، روح / پوزش = عذرخواهی / کریم = بخشنده / بخت = اقبال / الهیّت = خدا بودن / ماهیت = چیستی / تأمل = اندیشه / طلعت = درخشندگی / توفنده = غرنده / آگاه = باخبر / حضور = آستان / دلگیر = غمگین / بی‌ریا = ساده / عادت = رسم / دشت = صحرا / انبوه = بسیار / چرا = علف خوردن / خداوند = صاحب

بخشنده = بخیل / خطا = صواب / بزرگی = کوچکی / متفق = ناسازگار / منتها = مبتدا، آغاز / به تدریج = یکباره / مُحال = ممکن / نادیدنی = دیدنی / غلام = ارباب / پادشاه = غلام / غرور = تواضع، خضوع / بی‌رحم = رحیم / خشمگین = مهربان / آسمان = زمین / بود = نبود / ساده = پیچیده / دوستی = کینه / خشم = لطف / آشنا = غریبه / خلوت = شلوغی / بی‌کینه = کینه‌ور / نور = ظلمت / نزدیک = دور / دلگیر = شاد / دشمنی = دوستی / بی‌ریا = دو رو

واژگان مهم املائی

طلعت‌روی - زینت‌ده - عنوان‌ها - مستوره - دستگیر - خطاب‌بخش - پوزش‌پذیر - پرستار امر - مرغ - متفق - الهیّت - گُنه ماهیت - ماورای جلالش - بصر - منتهای جمالش - تأمل کنی - آیینۀ دل - صفا - حاصل - مُحال - پی مصطفی - هاتف اصفهانی - قصر پادشاه قصه‌ها - الماس - طلا - عاج و بلور - غرور - طنین خنده - رعد و برق - نعرۀ توفنده - حضور - کار خطا - نیت - خاطر - ذهن - تصویر - قصد سفر - لحظه - وضو - عادت - مهربان - غلام - ارباب - صحرا - انبوه گوسفندان - سراغ - هرگز - رساله قُشَیره

درس دوم: خوب جهان را ببین!

واژگان هم خانواده

← آفرینش	← آفریننده، آفریدگار، آفریدن	← عظمت	← عظیم، مُعَظَّم، تعظیم
← خالق	← خلق، خلقت، مخلوق، خلاق	← درک	← ادراک، مُدْرک، استدراک، تدارک
← اسرار	← سر، سرایر	← تشبیه	← شباهت، مشبه، شبه، اشتباه، مشتبه، شبیه
← حکیمانه	← حکیم، حکمت	← نقش	← نقاش، منقوش، نقشه، منقش، نقاشی، نقوش
← حرکت	← تحرک، محرک، حرکات	← فصل	← فصول، مفصل، انفصال
← نور	← منور، انوار، تنویر، نورانی، منیر	← تمائیل	← تمثال، مثل، مثال، تمثیل، امثال
← قدرت	← قادر، مقدور	← تصاویر	← تصویر، مصوّر، صورت، تصوّر، متصوّر
← دفع	← دافع، مدافع، دفاع	← ماهر	← مهارت
← متحد	← اتحاد، وحدت، واحد، موحد	← تقلید	← مقلّد
← اصلی	← اصل، اصیل، اصالت	← حاصل	← محصول، تحصیل، محضّل
← محکم	← مستحکم، استحکام	← سکوت	← ساکت، مسکوت
← متناسب	← تناسب، نسبت، نسبی	← تعجب	← اعجاب، عجیب، متعجب
← میل	← تمایل، امیال، مایل، متمایل		

درخشان = تابان / متناسب = هماهنگ / قدرت = نیرو / متحد = یگانه / عظمت = شکوه / ویژه = خاص / استوار = محکم / انباشته = انبوه / فراهم = جمع / فراز = بالا / همانند = شبیه / جته = اندام / پدیدار = آشکار / حیران = سرگشته / پدید = آشکار / هجر = دوری

متنرف

می‌گشاید = می‌بندد / نور = تاریکی / پرتو = تاریکی / پنهان = آشکار / دفع = جذب / قدرت = ضعف / اصلی = فرعی / ناتوان = توانا / حکیمانه = بی‌دلیل / فصل گرما = زمستان / می‌ریزد = می‌روید / فراز = فرود / ناب = ناخالص / نیرومند = ضعیف / پدیدار = نماند / نماند = شاد / می‌خندد = می‌گرید / قهقهه = زارزار

متصل

واژگان مهم املائی

اسرار پیچیده - چراغی روشن - برمی‌گزیند - دو حدقه - ماه تابان - حواسی نیرومند - پای داس‌مانند - قدرت دفع - متحد - کشتزار و کشاورز - کوچکی جته - عظمت خلقت - خوراک زمستان - آفرینش طاووس - استوارترین شکل - انباشته و پُر - دُم‌کشیده - چتری گشوده‌شده - سایبان و بادبان - برافراشتن - رویدنی‌های زمین - پرنقش و نگار - برگ خزان‌دیده - زر ناب - فراز گردن - کاکل سبزرنگ - اطراف گردن - جلوه خاص - خطبه نهج‌البلاغه - حیران و سرگشته - خاک نژند - گل نقره‌کامکار - تمائیل زیبا - تصاویر آشکار - برق آسمان - شوق و اشتیاق - قهقهه و زارزار - هجر و دوری - صورتگر ماهر - تقلید غیر - صفحه هستی - قالی شيرازی - توصیف رنگ‌ها - تقویت ذهن - مفهوم نمادین - تحقیق و بررسی - ضعف چشم - تحسین و آفرین - ذرات سنگین - شادی و طراوت - سنجاقک زیبا - بال‌های ظریف - سیراب و تشنه - زیبایی و عطر - بال‌های توری - افق و کرانه - بی‌صبری و انتظار - خزیدن حشره - نور داغ - آرام و یک‌نواخت - راضی و خوشحال - بقیه خواب - ارمغان و هدیه - نقطه سیاه - بوته خار - طعم گوارا - رطوبت دلپذیر - بهت و حیرت - چشمه زلال

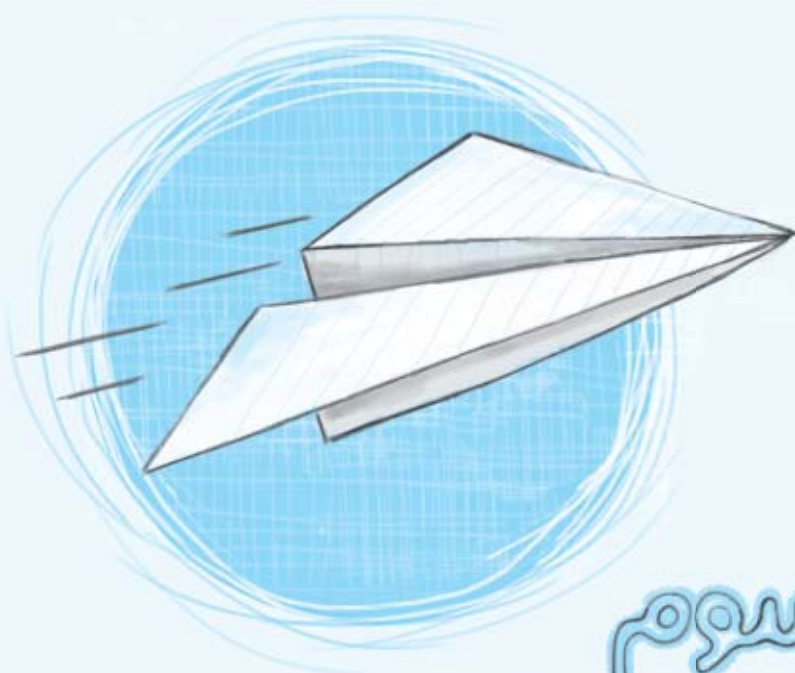
درس سوم: ارمغان ایران

واژگان هم خانواده

← تاریخ	← مورخ	← جوشان	← جوش، جوشش
← دانا	← دانش	← ادب	← ادبا، ادیب، ادبیات، مؤدب، آداب

فارسی پیش از هشتم

بخش سوم

دانشگاه آزاد اسلامی - واحد تهران مرکزی - دانشکده ادبیات و علوم انسانی - گروه آموزشی زبان و ادبیات فارسی

درس اول

دانش ادبی و ساختار و محتوا

دانش ادبی / مفهوم زبان و ادبیات

در سال گذشته با مفهوم زبان و ادبیات و تفاوت آن دو آشنا شدید و فهمیدید که برای درک بهتر یک اثر باید هم به «ساختار» و هم به «محتوای» آن توجه کرد.

برای بررسی ساختار (شکل بیرونی) هر اثر، پاسخ به پرسش‌های زیر به ما کمک می‌کند:

● متن اثر به «نثر» است یا به «نظم»؟

▶ یادآوری

نظم: نوشته‌ای است که به شعر باشد.

نثر: نوشته‌ای که شعر نباشد نثر است.

● شیوه بیان نوشته «زبانی» است یا «ادبی»؟

● واژه‌های موجود در متن زودفهم هستند یا دیرپاب؟

▶ یادآوری

نوشته زبانی: هرگاه بخواهیم در نوشته‌ای فقط مقصود خود را بیان کنیم، شیوه ما شیوه زبانی است. در نوشته زبانی کلمات، ساده و قابل فهم هستند و هر کلمه‌ای در معنای حقیقی خودش به کار می‌رود و خواننده برای فهمیدن آن نیاز به فکرکردن ندارد. زبان این نوع متن، مستقیم است و از آرایه‌های ادبی بهره نمی‌گیرد.

مثال روزی غلامی گوسفندان اربابش را به صحرا برد.

نوشته ادبی: وقتی بخواهیم مقصود و منظور خود را زیباتر و تأثیرگذارتر بگوییم، از شیوه بیان ادبی استفاده می‌کنیم. در زبان ادبی نویسنده معمولاً پیام خود را به صورت غیرمستقیم به خواننده منتقل می‌کند.

مثال تأمل در آینه دل کنی صفایی به تدریج حاصل کنی

چگونه یک نوشته ادبی می‌شود؟

همان‌طور که در سال گذشته خواندید، نویسنده یا شاعر برای زیباتر و تأثیرگذارتر کردن نوشته خود از روش‌ها و شگردهایی استفاده می‌کند تا متن را به یک نوشته ادبی تبدیل کند.

۱ یکی از این روش‌ها استفاده از آرایه‌های ادبی مانند مراعات نظیر، تضاد، تکرار، شخصیت‌بخشی، تلمیح، تشبیه، کنایه و ... است.

مثال دلم می‌خواهد تمام تمام این قلب کوچولوی کوچولو را، مثل یک خانه قشنگ کوچولو، به کسی بدهم که خیلی خیلی دوستش دارم. آرایه‌هایی که در نوشته بالا موجب زیبایی متن شده است:

۱) تکرار واژه‌های «تمام»، «کوچولو» و «خیلی»

۲) تشبیه قلب به یک خانه قشنگ کوچولو

۳) شخصیت‌بخشی: این که دل چیزی را بخواهد

۲ روش دیگر این است که شاعر یا نویسنده با جابه‌جا کردن بعضی از اجزای جمله، به طوری که به معنای نوشته آسیب نزنند و آن را زیباتر کند، سعی در تأثیرگذارتر کردن نوشته خود می‌کند؛ یا این‌که بخشی از اجزای جمله [مثل فعل یا نهاد] را حذف می‌کند.

مثال نمودش بس که دور آن راه نزدیک شدش گیتی به پیش چشم تاریک

یعنی: آن راه نزدیک آن قدر دور به نظرش رسید که گیتی (دنیا) پیش چشم او تاریک شد.

همان‌طور که می‌بینید فعل (نمودش) از جایگاه خود که آخر جمله است به اول جمله منتقل شده است. هم‌چنین نهاد (آن راه نزدیک) به آخر جمله (مصراع) منتقل شده است.

چنین جابه‌جایی‌هایی در شعر بر زیبایی آن می‌افزاید.

مثال دوستی از من به من نزدیک‌تر از رگ گردن به من نزدیک‌تر

در بیت بالا نهاد و فعل حذف شده است و این موضوع نه‌تنها در درک بیت اشکالی ایجاد نکرده بلکه بر زیبایی آن نیز افزوده است. اگر بیت بالا را با اضافه کردن اجزای حذف‌شده بنویسیم، این‌طور می‌شود:

[او] دوستی [است که] از من به من نزدیک‌تر [است] / [او] از رگ گردن به من نزدیک‌تر [است].

پرسش‌های دانش‌های زبانی و ادبی

پرسش‌های تک‌پاسخی

۱ در جاهای خالی واژه‌های مناسب بنویسید.

۱ عبارت زیر از نظر ساختاری یک نوشته است.

گوسفندان در دشت مشغول چرا بودند که مسافری از راه رسید.

۲ در بیت زیر ویژگی حذف و وجود آرایه‌های باعث ادبی شدن آن شده است.

ماه برق کوچکی از تاج او هر ستاره پولکی از تاج او

۳ در بیت زیر استفاده از آرایه و ویژگی آن را تبدیل به نوشته‌ای ادبی کرده است.

گلستان کند آتشی بر خلیل گروهی بر آتش برد ز آب نیل

۲ درستی یا نادرستی هر یک از عبارات‌های زیر را مشخص کنید.

۱ جابه‌جایی اجزای جمله یکی از روش‌های زیباتر و تأثیرگذار کردن یک نوشته است.

۲ بیت زیر فاقد آرایه ادبی است و دلیل زیبایی و ادبی بودن آن فقط استفاده از روش حذف نهاد و فعل است.

دوستی از من به من نزدیک‌تر از رگ گردن به من نزدیک‌تر

۳ در یک نوشته زبانی هدف اصلی فقط بیان مقصود است.

۴ با توجه به ساختار، نوشته زیر هیچ یک از ویژگی‌های زبان ادبی را ندارد.

مرد گفت: «خداوندش را بگوی که گرگ ببرد.» غلام گفت: «به خدای چه بگویم؟»

۵ بیت زیر متنی ادبی است.

مثل قصر پادشاه قصه‌ها خشتی از الماس و خشتی از طلا

۳ ابیات و عبارات زیر را با توجه به ساختار آن‌ها بررسی کنید و دلیل ادبی بودن یا نبودن آن‌ها را بنویسید.

۱ پرستار امرش همه چیز و کس بنی آدم و مرغ و مور و مگس

۲ او هیچ پاسخ درستی به هیچ‌یک از سوالات برنامه‌ریزی شده نداد.

۳ کودکان پر نشاط گل‌بوته‌ها و نوجوانان امیدوار ذرت‌ها در گوش نسیم آمین می‌گفتند.

۴ مهربان و ساده و بی‌کینه است مثل نوری در دل آینه است

۵ یکی را به سر بر نهد تاج بخت یکی را به خاک اندر آرد ز تخت

پرسش‌های چهارگزینه‌ای

- ۱ در کدام گزینه، ویژگی‌های زبان ادبی از نظر کاربرد آرایه ادبی و جابه‌جایی اجزای جمله بیشتر به چشم می‌خورد؟
- (۱) زود پرسیدم پدر این‌جا کجاست؟
گفت این‌جا خانه خوب خداست
- (۲) پیری و جوانی پی هم چون شب و روزند
ما شب شد و روز آمد و بیدار نگشتیم
- (۳) و غرض از آوردن حکایت آن باشد تا تاریخ بدان آراسته گردد.
- (۴) مسافری از راه رسید و با دیدن گوسفندان به سراغ آن غلام رفت.

۲ ویژگی نوشته‌شده در مقابل کدام گزینه صحیح نیست؟

- (۱) خطا کردی به قول دشمنان گوش
که عهد دوستان کردی فراموش (حذف فعل)
- (۲) شربت‌ی تلخ‌تر از زهر فراق‌ت باید
تا کند لذت وصل تو فراموش مرا (تشبیه)
- (۳) با نسیمی که زندگی در اوست
باز چشم جوانه‌های وا شد (تشخیص)
- (۴) بشر ماورای جلالش نیافت
بصر منتهای جمالش نیافت (جابه‌جایی اجزای جمله)

پاسخ پرسش‌های تکوینی

پاسخ ۱

- ۱ [] زبانی
- ۲ [] حذف فعل و آرایه‌های تکرار (از تاج او) و تشبیه (ماه به برقی کوچک از تاج خداوند و ستاره به پولک تاج خداوند)
- ۳ [] آرایه تلمیح و ویژگی جابه‌جایی اجزای جمله (جایگاه فعل در آخر جمله است که به وسط جمله منتقل شده است.)

پاسخ ۲

- ۱ [x] ✓
- ۲ [x] ویژگی دیگر این بیت استفاده از آرایه تلمیح (به آیه ۱۶ سوره ق: «نحن اقرب الیه من حبل الوريد») است.
- ۳ [x] ✓
- ۴ [x] نغمه حروف: صامت «گ» / تکرار: گفت / کنایه: به خدای چه بگویم کنایه از این‌که خداوند ناظر بر اعمال همگان است.
- ۵ [x] ✓ به کار رفتن آرایه تشبیه (خانه خداوند به قصر پادشاه قصه‌ها)، تکرار (خشتی) و تناسب الماس و طلا، تضاد: خشت و طلا و واج‌آرایی مصوت «پ» و «آ» و صامت «س»، این بیت را ادبی و زیبا کرده است.

پاسخ ۳

- ۱ [] ادبی، حذف فعل «هستند» از انتهای مصراع‌ها - تناسب مور و مگس و پرستار بودن مرغ و مور و مگس که شخصیت‌بخشی است، هم‌چنین، استفاده از کلمه پرستار (به معنای فرمانبردار) در معنای قدیم آن، باعث شده است این بیت بلاغی و ادبی باشد.
- ۲ [] زبانی
- ۳ [] اصولاً نوشته‌هایی که مفهوم آن‌ها خبری است و پیام مستقیمی را به شنونده منتقل می‌کنند و شنونده برای دریافت معنی آن نیازی به فکر و تأمل زیاد ندارد، زبانی‌اند.
- ۴ [] ادبی، به کار رفتن آرایه‌های تشبیه: کودکان گل‌بوته‌ها، نوجوانان ذرت‌ها و شخصیت‌بخشی: گوش نسیم و آمین گفتن گل‌بوته‌ها و ذرت‌ها
- ۴ [] ادبی، آرایه‌های تشبیه (خداوند مثل نوری در دل آینه است.) / دل آینه: شخصیت‌بخشی / تلمیح به آیه ۳۵ سوره نور: «مثل نور او چون چراغدانی است که در آن چراغی است و آن چراغ در شیشه‌ای است. آن شیشه گویی اختری درخشان است.
- ۵ [] ادبی، به کار رفتن آرایه تشبیه: تاج بخت و جناس: سر و بر و بخت و تخت و تکرار: «یکی را به»

پاسخ پرسش‌های چهارگزینه‌ای

- ۱ گزینه ۲ در این بیت دو تضاد داریم: پیری و جوانی و روز و شب. تکرار نیز داریم در واژه‌های شب و روز و هم‌چنین تشبیه جوانی به شب و پیری به روز و تناسب بین واژه‌های شب و روز و بیدار برقرار است.

بهرىسى پىسايگزينه‌ها در گزينه (۱): تکرار: واژه «اين جا» / شعر بودن اين گزينه به آن جنبه ادبى مى‌دهد ولى نسبت به گزينه (۲) کمتر ادبى است چون آرايه‌هاى کمترى در آن استفاده شده است. / گزينه (۳): نوشته زبانى است؛ ويژگى ادبى آن فقط قديمى بودن زبان آن است. / گزينه (۴): اين نوشته زبانى است با پيام مستقيم و جمله خبرى است و ويژگى ادبى بارزى در خود ندارد.

۲ گزينه :: در اين بيت هيچ يك از اجزاي جمله جابه‌جا نشده‌اند و هر کدام در جاىگاه اصلى خود به كار رفته‌اند:

بشر ماوراي چلاله ش نيافت / بصر منتهاي جمالش نيافت
نوار مفعول مشافاليه دوم فعل / نوار مفعول مشافاليه فعل

بهرىسى پىسايگزينه‌ها گزينه «۱»: اگر اين بيت را به فارسى روان بنويسيم، اين گونه مى‌شود: خطا كردى كه به قول دشمنان گوش كردى كه عهد دوستان را فراموش كردى. فعل كردى از انتهاي مصراع اول حذف شده است. / گزينه «۲»: زهر فراق: تشبيه است؛ فراق و جدائي به زهر تشبيه شده كه تلخ است. / گزينه «۳»: چشم جوانه: تشخيص يا شخصيت‌بخشى دارد: شاعر براى جوانه، چشم قائل شده است.

درس دوم

دانش در ادب و آرایه‌های تشبیه

در درسی که خواندید امام علی علیه السلام برای بهتر شناساندن زیبایی‌های خلقت طاووس، آن را به چیزهای مختلفی تشبیه کرده است: «دم کشیده طاووس» را به «چتر گشوده» و «بادبان کشتی»، و پرهای طاووس را به «برگ خزان دیده» و رنگ پرها را به «پارچه‌های زیبای پرنقش و نگار». ما با خوب نگریستن به پدیده‌ها و محیط اطراف خود و تأمل در ویژگی‌های آن‌ها به نکات مشابه و مشترکی پی می‌بریم که می‌تواند در تقویت ذهن و توصیف زیباتر پدیده‌ها به ما کمک کند.

پی بردن به شباهت بین دو چیز مختلف نتیجهٔ بادقت نگاه کردن و خوب دیدن است.

● تشبیه، یک آرایهٔ ادبی:

تشبیهی که ما به عنوان یک آرایهٔ ادبی دربارهٔ آن صحبت می‌کنیم ممکن است در دنیای واقعی بین دو پدیده برقرار نباشد، ولی شاعر یا نویسنده با دیدن دقیق پدیده‌ها و با ذوق و قریحهٔ خود، در ذهنش به چنین شباهتی در پدیده‌ها دست می‌یابد. حال به یک تشبیه از متن درس دقت کنید:

پرهای طاووس، مانند دسته گل پرنقش و نگار، رنگارنگ است.

مشبه ادات تشبیه مشبه‌به وجه‌شبه

همان‌طور که می‌بینید هر تشبیه چهار رکن یا قسمت دارد:

رکن اول = مشبه = آن را به چیز دیگری تشبیه می‌کنیم ← پرهای طاووس

رکن دوم = مشبه‌به = چیزی است که رکن اول را به آن تشبیه می‌کنیم ← دسته گل پرنقش و نگار

رکن سوم = وجه‌شبه = شباهتی است که بین رکن اول و رکن دوم وجود دارد یا صفتی است که بین هر دو مشترک است. ← رنگارنگ بودن

رکن چهارم = ادات تشبیه = کلمه‌ای است که شباهت مشبه را به مشبه‌به برقرار می‌کند. ← مانند، چون، مثل، همانند، شبیه

ادات تشبیه شامل: مثل، مانند، همانند، چون، چونان، همچون، به‌سان، به‌کردار و ... است.

رکن سوم (وجه‌شبه)، و رکن چهارم (ادات تشبیه)، گاهی اوقات ممکن است از جمله حذف شوند.

ولی رکن اول (مشبه)، و رکن دوم (مشبه‌به)، همیشه باید حضور داشته باشند.

حالا به چند مثال ساده توجه کنید:

مثال ۱

رزمنده در شجاعت چون شیر است. ← هر ۴ رکن حضور دارند.

مشبه وجه‌شبه ادات تشبیه مشبه‌به

مثال ۲

من این‌جا چون نگهبانم تو چون گنج ← دو تشبیه داریم و در هر دو، رکن سوم یعنی وجه‌شبه

مشبه ۱ ادات تشبیه مشبه‌به ۱ مشبه ۲ ادات تشبیه مشبه‌به ۲ حذف شده است.

مثال ۳

همه عالم تن است و ایران دل ← رکن سوم، یعنی وجه‌شبه و رکن چهارم یعنی ادات تشبیه حذف شده است.

مشبه ۱ مشبه‌به ۱ مشبه ۲ مشبه‌به ۲

نکته ۱ در بیت‌های موقوف المعانی یا وابسته معنا، یا در بعضی جاها که «مشبه» به قرینهٔ لفظی حذف می‌شود، می‌توان از روی قرائن مشبه را در جمله تشخیص داد.

درس اول: پیش از این‌ها

۱ کدام گزینه جزء آثار قیصر امین‌پور نیست؟

- (۱) آینه‌های ناگهان (۲) خانه‌ای برای شب (۳) به قول پرستو (۴) در کوچه آفتاب

۲ کدام گزینه مناسب‌ترین واژه‌ها را برای جاهای خالی دارد؟

«کتاب بوستان به و گلستان به اثر است.»

- (۱) نثر - نظم - جامی (۲) نثر آمیخته به نظم - نظم - سعدی
(۳) نظم - نثر آمیخته به نظم - سعدی (۴) نظم - نثر - جامی

۳ متن زیر در مورد کدام شاعر یا نویسنده است؟

«از شاعران دوره افشاریه و زندیه است. در سرودن غزل از سعدی و حافظ پیروی می‌کرد. ترجیح‌بند عرفانی وی معروف است.»

- (۱) مستوره کردستانی (۲) هاتف اصفهانی (۳) ابوالقاسم قشیری (۴) پروین اعتصامی

۴ همه گزینه‌ها صحیح است، به‌جز

(۱) «رساله قشیریه» در شرح اصطلاحات و معرفی مشایخ عرفانی و به نثر است.

(۲) «تنفس صبح» اثر قیصر امین‌پور است.

(۳) سعدی برای اتمام تحصیلات به بغداد رفت؛ وی پس از ۳۵ سال به شیراز بازگشت.

(۴) «تاریخ اردلان» اثر ابوالفضل بیهقی است.

۵ در کدام گزینه واژه‌های درست معنا نشده است؟

- (۱) طلعت: درخشندگی / پرستار: فرمانبردار (۲) کنه: پایان چیزی / بصر: بینایی
(۳) مُحال: ناشدنی / مصطفی: برگزیده (۴) صفا: پاکی / جلال: زیبایی

۶ در گروه واژگان زیر چند واژه درست معنا نشده است؟

«متفق: همفکر / الهیت: خدایی / توفنده: طوفان / نشان: علامت / خداوند: صاحب / طنین: فریاد / نعره: خمیازه»

- (۱) ۲ (۲) ۳ (۳) ۴ (۴) ۵

۷ با توجه به رابطه معنایی گروه واژه‌های زیر، کدام گزینه غلط املائی بیشتری دارد؟

- (۱) نعره توفنده - تنین خنده (۲) کریم ختابخش - منتهای جمال
(۳) گوسفندان ارباب - آینه دل (۴) پرستار عمر - تلعت روی

۸ مضمون حکایت «به خدای چه بگویم؟» با کدام گزینه نزدیکی بیشتری دارد؟

- (۱) گر بر تن من زبان شود هر مویی (۲) پیش تو گر بی سر و پا آمدیم
(۳) دوست نزدیک‌تر از من به من است (۴) هم قصه نانموده دانی
(۱) یک شکر تو از هزار نتوانم کرد (۲) هم به امید تو خدا آمدیم
(۳) این عجب‌تر که من از وی دورم (۴) هم نامه نانوشته خوانی

۹ در جفت‌واژه‌های زیر به ترتیب روابط معنایی یکسانی دیده می‌شود، به‌جز

- (۱) لطف و الطاف / غرور و تکبر / بخشنده و بخیل (۲) نور و انوار / ریا و دورویی / کریم و بخشنده
(۳) تصویر و مصور / خاطر و ذهن / پادشاه و غلام (۴) متفق و موافق / طنین و آهنگ / غرور و تواضع

۱۰ در کدام گزینه، نهاد جمله حذف شده است؟

- (۱) به نام خدایی که جان آفرید (۲) خداوند بخشنده دستگیر
(۳) گلستان کند آتشی بر خلیل (۴) پرستار امرش همه چیز و کس
(۱) سخن‌گفتن اندر زبان آفرید (۲) کریم خطابخش پوزش‌پذیر
(۳) گروهی بر آتش برد ز آب نیل (۴) بنی‌آدم و مرغ و مور و مگس

۱۱ تعداد جملات در کدام گزینه بیشتر است؟

- ۱) مُحال است سعدی که راه صفا
 ۲) ماه برق کوچکی از تاج او
 ۳) چشم دل باز کن که جان بینی
 ۴) گفتمش پس آن خدای خشمگین
- توان رفت جز بر پی مصطفی
 هر ستاره پولکی از تاج او
 آنچه نادیدنی است آن بینی
 خانه‌اش این‌جاست؟ این‌جا در زمین

پاسخ‌نامه تشریحی

۱ گزینه ۲۲ «خانه‌ای برای شب» عنوان نخستین کتاب نادر ابراهیمی است.

۲ گزینه ۲۰

۳ گزینه ۲۲ ترجیع‌بند عرفانی هاتف اصفهانی با بند ترجیع «که یکی هست و هیچ نیست جز او / وحده لا اله الا هو» بسیار معروف است.

۴ گزینه ۲۲ تاریخ اردلان اثر تاریخی مستوره کردستانی است. او شاعر بود و وی را نخستین زن تاریخ‌نویس گرد در ایران شمرده‌اند.

۵ گزینه ۲۲ «جلال» به معنی «عزت، شکوه و بزرگی» است. واژه «جمال» به معنای «زیبایی و نیکویی» است.

۶ گزینه ۲۲ معنی واژگانی که نادرست معنا شده‌اند: توفنده: پرخروش، خروشان، غوغاکننده - طنین: آهنگ، انعکاس صدا - نعره: فریاد بلند.

۷ گزینه ۲۲ گزینه (۴) دو غلط املائی و گزینه‌های (۱) و (۲) هر کدام یک غلط املائی دارند. گزینه (۳) غلط املائی ندارد. واژگان

نادرست املائی به ترتیب گزینه‌ها: «تنین، ختابخش، تلعت و عمر» و املائی صحیح آن‌ها: «طنین، ختابخش، طلعت و امر» است.

۸ گزینه ۲۲ مضمون حکایت این است که خداوند ناظر و آگاه بر اعمال همه انسان‌ها است و از همه چیز آگاهی دارد. مضمون گزینه (۴) نیز

آگاهی خداوند بر همه چیز است؛ حتی بر اموری که اتفاق نیفتاده است.

بررسی سایر گزینه‌ها: گزینه (۱): ناتوانی از شکر نعمت‌های خداوند (به دلیل بی‌شمار بودن آن‌ها) / گزینه (۲): امیدواری به لطف و بخشش

خداوند / گزینه (۳): نزدیک بودن خداوند به انسان و بی‌خبری انسان‌ها

۹ گزینه ۲۲ روابط واژگان در همه گزینه‌ها به ترتیب: هم‌خانواده، مترادف و متضاد است. در گروه واژگان گزینه (۲) در بخش سوم رابطه

تضاد وجود ندارد. کریم و بخشنده دو واژه مترادف‌اند.

۱۰ گزینه ۲۲ نهاد در این بیت «چیز و کس» است و «همه» صفت مبهم آن‌هاست. نهاد در سایر گزینه‌ها:

بررسی سایر گزینه‌ها: گزینه (۱): [من] به نام خدایی آغاز می‌کنم که [او] جان آفرید / [خدایی که] سخن گفتن اندر زبان آفرید / گزینه (۲): [او]

خداوند بخشنده دستگیر است / [او] کریم خطابش پوزش‌پذیر است. / گزینه (۳): [او] آتش [را] بر خلیل گلستان کند / [او] از آب نیل گروهی

[را] به آتش برد.

۱۱ گزینه ۲۰

گزینه (۱): محال است سعدی که راه صفا / توان رفت جز بر پی مصطفی ← ۳ جمله / گزینه (۲): ماه برق کوچکی از تاج او / هر ستاره پولکی

از تاج او ← ۲ جمله / گزینه (۳): چشم دل باز کن که جان بینی / آنچه نادیدنی است آن بینی ← ۴ جمله / گزینه (۴): گفتمش پس آن

خدای خشمگین / خانه‌اش این‌جاست؟ این‌جا در زمین ← ۳ جمله

درس دوم، خوب جهان را ببین!

۱ نام گردآورنده کتاب نهج البلاغه در کدام گزینه آمده است؟

- ۱) سمعی (۲) محمد بن منور (۳) سید رضی (۴) ابوالقاسم قشیری

۲ کدام گزینه درباره قآنی (شاعر) نادرست است؟

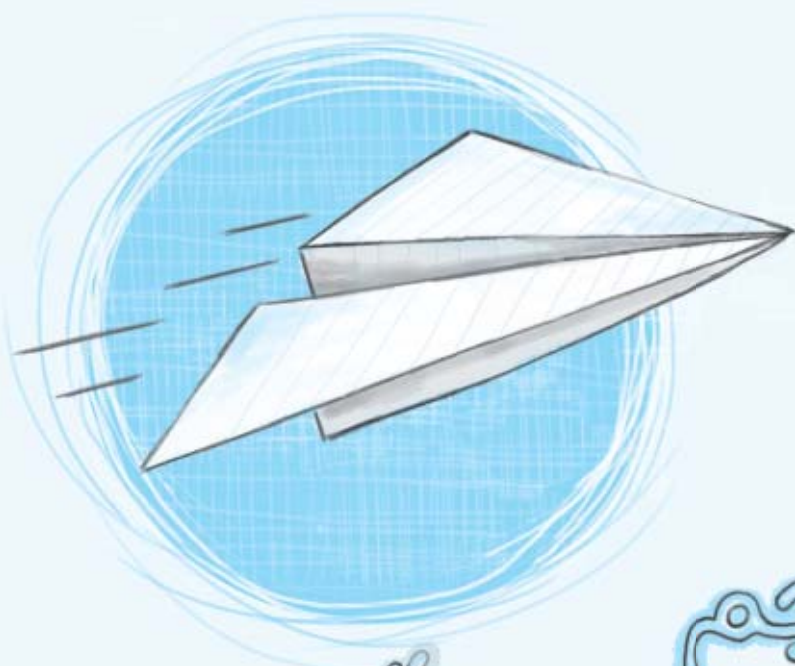
۱) هنر او در قصیده‌سرایی و انتخاب واژگان خوش‌آهنگ است.

۲) قآنی شاعر دوره قاجار است.

۳) مزار وی در شهر ری و در جوار حضرت عبدالعظیم علیه السلام است.

۴) کتاب «پریشان» را به شیوه بوستان سعدی نگاشته است.

بخش پنجم

آزمون های جامع و جزئی پایه های

آزمون جامع (۱)

۱ معنای درست واژه‌های «استبداد - پلشتی - تف - جولا‌هه» به ترتیب در کدام گزینه آمده است؟

- (۱) خودسری - آلودگی - غبار - بافنده
 (۲) خودرایی - کثیف‌بودن - بخار - گدا
 (۳) خودرایی - ناپاکی - گرما - نشاج
 (۴) خودسری - زشتی - حرارت - فقیر

۲ در میان واژه‌های زیر، معنای چند واژه نادرست است؟

«تلخیص: چکیده - پیراسته: آراسته - نستوه: ناستوده - فروغ: نور - عطشان: تشنه - درازنا: طول - مرشد: پیرو - بالین: بستر - تراکم: گستردگی - بسنده: کافی»

- (۱) چهار (۲) سه (۳) دو (۴) یک

۳ با توجه به ارتباط معنایی میان واژه‌ها، املاي چند واژه نادرست است؟ (تشدید را حساب نکنید.)

«درا و شیوا - ذات و حقیقت - جسته و پیکر - مزامین و معناها - اصل و منشأ - مرهمت پروردگار - رنج و محنت - ملکه صبا - متانت و وقار»

- (۱) چهار (۲) شش (۳) پنج (۴) سه

۴ در عبارت زیر چند غلط املايي و رسم الخطی دیده می‌شود؟

«فرزندما این باری است که بر دوش تو نهاده شده است! باری به گرانی دماوند که هر پشت را خورد می‌کند و در هم می‌شکند، مگر پشت صتبر و ستوار و نیرومند فرزند ایران که تویی! هر آینه می‌دانم که هر کس ایران را به درستی بشناسد، خواهد کوشید که در پیروزی و بهروزی و چیره‌گی آن از هیچ تلاش و تکاپوی، بازماند و دریق نوزد.»

- (۱) سه (۲) چهار (۳) پنج (۴) شش

۵ کدام گزینه از لحاظ نگارشی نیاز به تغییر ندارد؟

- (۱) پرزورترین ستاره‌ای که در ۷ آسمان می‌درخشد تویی!
 (۲) این دستگاه از چند جز تشکیل شده است.
 (۳) او در همه دوره‌های زندگی‌اش فرد هوشیاری بود.
 (۴) در فصل گرما پرنده‌گان به این منطقه می‌آیند.

۶ مفهوم کدام گزینه با گزینه‌های دیگر متفاوت است؟

- (۱) ما از برون در شده مغرور صد فریب
 (۲) گفتم که روی خوبت از من چرا نهان است؟
 (۳) میان عاشق و معشوق هیچ حائل نیست
 (۴) عجب مدار اگر جان حجاب جانان است
 (۱) تا خود درون پرده چه تدبیر می‌کنند (مغرور = فریب‌خورده)
 (۲) گفتا تو خود حجابی، و نه رخم عیان است
 (۳) تو خود حجاب خودی، حافظ، از میان برخیز (حائل = پرده)
 (۴) ریاضتی کن و بگذار نفسی غوغا را (بگذار = رها کن / غوغا: ناپسند)

۷ در کدام گزینه منظور از بخش مشخص شده، نادرست است؟

- (۱) یکی را به سر برنهد تاج بخت (خداوند)
 (۲) بود آن خسرو بی‌لشکر و یاور تشنه (امام حسین علیه السلام)
 (۳) صبح صادق، قدرت کاذب شکست (انقلاب اسلامی)
 (۴) چون این دو شوند از تو خرسند (پدر و مادر)

۸ «ای نام نکوی تو سردفتر دیوان‌ها»

- (۱) ای نام تو بهترین سراغ‌از
 (۲) اوّل دفتر به نام ایزد دانا
 (۳) صائب این تازه غزل کز قلمت ریخته است
 (۴) نخست از جهان‌آفرین کرد یاد
 «وی طلعت روی تو زینت‌ده عنوان‌ها»
 بی‌نام تو نامه کی کنم باز؟
 صانع و پروردگار حیّ توانا (حی = زنده)
 جای آن است که سردفتر دیوان باشد
 خداوند خوبی و پاکی و داد

۹ در میان موارد زیر، قالب شعری چند اثر منظوم، مانند هم است؟

«شاهنامه فردوسی - کلیله و دمنه - لیلی و مجنون نظامی - گلستان سعدی - غزلیات حافظ - بوستان سعدی - مثنوی معنوی مولوی»

- (۱) سه (۲) چهار (۳) پنج (۴) شش

۱۰ آرایه‌های ابیات زیر به ترتیب در کدام گزینه به درستی نیامده است؟

- الف) در دولت به رخم بگشادی / تاج عزت به سرم بنهادی
 ب) گلستان کند آتشی بر خلیل / گروهی به آتش برد ز آب نیل
 پ) سرو چمان من چرا میل چمن نمی‌کند؟ / همدم گل نمی‌شود یاد سمن نمی‌کند؟
 ت) برق از شوق که می‌خندد بدین سان قاه‌قاه؟ / ابر از هجر که می‌گرید بدین سان زارزار؟

- ۱) تشبیه - تلمیح - واج‌آرایی - تشخیص
 ۲) مراعات نظیر - تضاد - جناس - تکرار
 ۳) تشبیه - تلمیح - مراعات نظیر - جناس
 ۴) مراعات نظیر - تکرار - جناس - تشخیص

۱۱ در میان ابیات زیر، مجموعاً چند بار آرایه جناس به کار رفته است؟

- الف) غلامی شکستش سر و دست و پای / که باری نگفتیمت ایدر مپای (ایدر = این‌جا)
 ب) صوفی بیا که آینه صافی است جام را / تا بنگری صفای می لعل‌فام را (لعل‌فام = به رنگ لعل، سرخ‌رنگ)
 پ) گوهر مخزن اسرار همان است که بود / حقه مهر، بدان مهر و نشان است که بود
 ت) آن روزهای خوب که دیدیم خواب بود / خوابم پرید و خاطره‌ها در گلو شکست
 ۱) چهار (۲) پنج (۳) شش (۴) هفت

۱۲ در کدام گزینه، تعداد کم‌تری گروه اسمی دارای وابسته پیشین دیده می‌شود؟

- ۱) از جا برخاست و یک شیر آب را یافت و دو مشت آب پاشید توی صورتش.
 ۲) در حالی که به این و آن خیره شده بود، برگشت و درست همان جای قبلی، روی نیمکت چوبی نشست.
 ۳) این چیزی نبود که او می‌خواست، چه نیرویی لازم است تا این مردان را از پا درآورد؟
 ۴) او تاوان کدام اشتباه را می‌پرداخت؟ چه کار باید می‌کرد تا نجات یابد؟

۱۳ در کدام گزینه نقش‌های «مفعول» و «مستند» وجود دارد؟

- ۱) لنگ‌لنگان قدمی برمی‌داشت / هر قدم دانه شگری می‌کاشت
 ۲) عقل‌ها حیران شود کز خاک تاریک نژند / چون برآید این همه گل‌های نفز کامکار
 ۳) غافل منشین نه وقت بازی است / وقت هنر است و سرفرازی است
 ۴) طاووس را به نقش و نگاری که هست، خلق / تحسین کنند و او خجل از پای زشت خویش

۱۴ تعداد گروه‌های اسمی در کدام گزینه با گزینه‌های دیگر متفاوت است؟

- ۱) دفتر تاریخ ورق تازه‌ای می‌خورد و انسان‌ها را به آینده نامعلومی می‌برد.
 ۲) کدام صورتگر ماهر می‌تواند این همه تصویر زیبا را بر صفحه دنیا بیافریند؟
 ۳) باران بهاری بر هر درختی که می‌بارد شکوفه‌های خندان بسیاری می‌آورد.
 ۴) همان رفته‌گر سال‌خورده محله، انسانی شریف بود و هرگز نیازمند نشد.

۱۵ اطلاعات کدام گزینه درست است؟

- ۱) «گلستان سعدی» کتابی است به نثر آمیخته با نظم، که ده باب دارد و اساس آن بر بیان حکایت است.
 ۲) «اسرارالتوحید» کتابی است نوشته محمّد بن منوّر در شرح حال بایزید بسطامی، یکی از عرفای بزرگ ایران.
 ۳) سلمان هراتی شاعر معاصر، مجموعه‌های «از این ستاره تا آن ستاره» و «به قول پرستو» را سروده است.
 ۴) «هفت اورنگ» (شامل هفت مثنوی به تقلید از «خمسه نظامی»)، «نفحات الانس» و «بهارستان» از آثار جامی هستند.

پاسخ تشریحی آزمون جامع (۱)

۱ گزینه ۲: معنی درست واژه‌های صورت سؤال:

استبداد: خودرأیی، خودسری / پلشتی: آلودگی، ناپاکی / نف: گرما، حرارت / جولاهه: بافنده، نساج

۲ گزینه ۲: معنای درست واژه‌های نادرست:

نستوه: خستگی‌ناپذیر / مرشد: راهنما، هدایت‌کننده / تراکم: انبوهی

۳ گزینه • املاي درست واژه‌هایی که نادرست نوشته شده‌اند:

جغّه و پیکر، مضامین و معناها، مرحمت پروردگار، ملکه سبا

۴ گزینه •• املاي درست واژه‌هایی که نادرست نوشته شده است:

خورد ← خرد / صتبر ← ستبر / چیره‌گی ← چیرگی / دریق ← دریغ

۵ گزینه •• بعضی از واژه‌ها دو کاربرد درست دارند، مانند: «هوشیار» یا «هشیار»

بررسی بسیاری گزینه‌ها گزینه (۱): ۷ آسمان ← هفت آسمان (اعداد در متن باید به صورت حروف نوشته شوند) / گزینه (۲): چند جز ← چند جزء «جز» یا «جزء» تفاوت دارد. / گزینه (۴): پرنده‌گان ← پرندگان (هنگام جمع بستن واژه‌ای که به «ه» ختم شده است با علامت جمع «ان»، حرف «ه» را حذف می‌کنیم).

۶ گزینه • مفهوم گزینه‌های (۲)، (۳) و (۴) چنین است: تنها فاصله موجود میان عاشق و معشوق، خود عاشق یا جان او است و عاشق برای رسیدن به معشوق باید از خود بگذرد، اما گزینه (۱)، به پنهان بودن و ناپیدایی تقدیر و سرنوشت اشاره می‌کند.

۷ گزینه • در گزینه (۱) منظور از «یکی»، «یکی از انسان‌ها» است، نه خداوند.

۸ گزینه •• مفهوم بیت صورت سؤال، «آغاز کردن با نام خداوند» است. این مفهوم در گزینه‌های (۱)، (۲) و (۴) نیز دیده می‌شود، در حالی که در گزینه (۳) شاعر غزلی تازه سروده که بدان مفاخره می‌کند و می‌گوید به قدری این غزل خوب است که باید آن را سراغاز دیوانم قرار دهم.

۹ گزینه •• «کلیله و دمنه» به نثر و «گلستان» به نثر همراه با نظم است و آثار دیگر به غیر از «غزلیات حافظ»، در قالب «مثنوی» سروده شده‌اند.

۱۰ گزینه •• بررسی ابیات:

بیت (الف): تشبیه: تاج عزّت (اضافه تشبیهی) / مراعات نظیر: «تاج» و «دولت»، «رخ» و «سر»

بیت (ب): تلمیح به داستان حضرت ابراهیم علیه السلام و حضرت موسی علیه السلام / تکرار: واژه «آتش» / تضاد: «آب» و «آتش»

بیت (پ): واج‌آرایی: حرف «چ» و «ن» / مراعات نظیر: «سرو»، «چمن»، «گل» و «سمن» / جناس ناقص: «چمن» و «سمن» و «مَن» و «سمن» و «چمن»

بیت (ت): تشخیص: گریه ابر و خنده برق / تکرار: واژه «بدین‌سان» / جناس ندارد.

بنابراین فقط آرایه جناس برای بیت (ت) در گزینه (۳) نادرست نوشته شده است.

۱۱ گزینه •• در ابیات صورت سؤال مجموعاً پنج جناس آمده است.

جناس به کار رفته در ابیات:

بیت (الف): «پای» و «مپای» / بیت (ب): «صوفی» و «صافی»، «جام» و «فام» / بیت (پ): «مهر» و «مُهر» / بیت (ت): «خوب» و «خواب»

۱۲ گزینه •• در این گزینه یک گروه اسمی دارای وابسته پیشین آمده است: «همان جای قبلی»

بررسی وابسته‌های پیشین گروه اسمی در سایر گزینه‌ها:

گزینه (۱): یک شیر آب، دو مُشت آب / گزینه (۳): چه نیرو، این مردان / گزینه (۴): کدام اشتباه، چه کار

۱۳ گزینه •• مفعول: طاووس / مسند: خجل ← او از پای زشت خویش خجل [است]

بررسی بسیاری گزینه‌ها گزینه (۱): مفعول: «قدمی» در مصراع اوّل و «دانه شکر» در مصراع دوم / مسند: ندارد. / گزینه (۲): مفعول: ندارد. / مسند: حیران / گزینه (۳): مفعول: ندارد. / مسند: «وقت بازی» در مصراع اوّل و «وقت هنر» و «وقت سرفرازی» در مصراع دوم

۱۴ گزینه • در این گزینه گروه‌های اسمی عبارت‌اند از: دفتر تاریخ، ورق تازه‌ای، انسان‌ها، آینده نامعلومی (۴ تا)

بررسی بسیاری گزینه‌ها گزینه (۲): کدام صورتگر ماهر، این همه تصویر زیبا، صفحه دنیا (۳ تا) / گزینه (۳): باران بهاری، هر درختی، شکوفه‌های خندان بسیاری (۳ تا) / گزینه (۴): همان رفتگر سالخورده محله، انسانی شریف، نیازمند (۳ تا)

۱۵ گزینه ••

بررسی بسیاری گزینه‌ها گزینه (۱): «گلستان سعدی» هشت باب دارد. / گزینه (۲): «اسرارالتوحید» در شرح حال ابوسعید ابوالخیر است. / گزینه (۳): کتاب «به قول پرستو» سروده قیصر امین‌پور است.